

последната в прегръдките на Съглашението, което това и чакаше. Случаят с Белгия, гдето те проиграха войната още в нейното начало, беше пресен за тях и, ето защо, те никога не биха се решили на това. Опасност от насилие, прочее, от страна на Централните империи нямаше и не можеше да има. Такава нямаше и от страна на Съглашението, защото и неговите сили бяха ангажирани и, следователно, и то не разполагаше с необходимата за тази цел армия, а независимо от това, те по-малко би се изложило на риска да види България хвърлена в прегръдките на Централните империи — една опасност за него, която то се стараеше всячески да осуети и която впоследствие настъпи, но въпреки неговото желание, въпреки неговата воля и не по негова вина. Наистина, то употреби насилие над Гърция и вкара последната във войната, но тук случаят беше друг и насилието беше само привидно. Успехът, който Съглашението имаше по отношение на Гърция, се дължи от една страна на нейното географско положение, на нейната голяма отдалеченост от Централните империи, които обстоятелства изключваха за Гърция и най-малкия шанс за една успешна съпротива, а от друга страна и най-вече — на обстоятелството, че една част от гръцкия народ и гръцката армия, начело с Венизелос, сами пожелаха това. И благодарение на своята прозорливост и смелост този велик гръцки държавник успя и то с една най-незначителна част от армията на Гърция да се нареди на време рамо до рамо със силите на Съглашението и с най-незначителни усилия да спечели за своето отечество грамадни, нечувани в историята облаги, които друг един престъпен крал и неговите държавни мъже, подобно на Фердинанда и неговите държавници, успяха в най-кратко време да проиграт. Ето защо